

ZÁHADA ŠPANĚLSKÉHO MYSU

Ellery Queen

Ellery Queen

THE SPANISH CAPE MYSTERY

copyright © 1935 by Ellery Queen

Copyright renewed by Ellery Queen

translation © Libor Zezula, 2018

ISBN 978-80-7511-400-6

ISBN 978-80-7511-401-3 (epub)

ISBN 978-80-7511-402-0 (pdf)

Ellery Queen
ZÁHADA
ŠPANĚLSKÉHO
MYSU

MÍSTO DĚJE

ŠPANĚLSKÝ MYS, zvláštní přímořský útvar na severoatlantickém pobřeží, a jeho okolí. Jde o vybíhající skalisko o rozloze přibližně jednoho a půl čtverečního kilometru, které je s pobřežím propojeno úzkým skalním jazykem. I když se nachází pouhých pár stovek metrů od široké silnice a je lemováno veřejnými plážemi, jde o místo naprosto uzavřené a prakticky nepřístupné.

OSOBY VYSTUPUJÍCÍ V PŘÍBĚHU

DOMÁCNOST:

WALTER GODFREY: vlastník Španělského mysu

STELLA GODFREYOVÁ: jeho manželka

ROSA GODFREYOVÁ: jejich dcera

DAVID KUMMER: Stellin bratr

HOSTÉ:

LAURA CONSTABLOVÁ: tlustá, bouřlivá čtyřicátnice

EARLE CORT: Rosin snoubenec

JOHN MARKO: ďábelský zlosyn

CECILIA MUNNOVÁ: bývalá herečka z Broadwaye

JOSEPH MUNN: původem z Arizony

DALŠÍ POSTAVY:

KIDD (KAPITÁN): místní postava

LUCIUS PENFIELD: advokát

HARRY STEBBINS: místní pumpař

HOLLIS WARING: nepřítomný soused

SLUŽEBNICTVO:

BURLEIGHOVÁ: hospodyně

JORUM: muž pro všechno

PITTSOVÁ: Stellina služebná

TILLER: komorník

(a další nejmenovaní)

VYŠETŘOVATELÉ:

MACKLIN (SOUDCE): právník na dovolené

MOLEY (INSPEKTOR): místní zástupce zákona

ELLERY QUEEN: nenapravitelný mistr logiky

PŘEDMLUVA

PO DOBU PŘIBLIŽNĚ PĚTI LET, kdy máme to potěšení, že můžeme vydávat romány pana Queena, náš čtenáři bombardují stovkami dotazů týkajících se utajení a identity gentlemana, který píše předmluvy ke knihám E. Queena. Jejich zvědavost bohužel nemůžeme uspokojit. Nevíme to.

Vydavatelé

ZNÁM TO MÍSTO VELMI DOBŘE; viděl jsem ho nesčetněkrát během plavby na svém skromném motorovém člunu a pak nejméně třikrát panoramaticky ze vzduchu, protože Španělský mys leží na pobřeží Atlantiku přímo pod leteckou trasou ze severu na jih.

Z moře se všem nabízí pohled na gigantickou hromadu zvětralé a ošlehané skály, která jako by pocházela z Alpského skalního masivu, jenž byl po stranách hrubě otesán a pohozen k pobřeží Atlantiku a jehož břehy tak oceán omývá stovky kilometrů od místa, kde se zrodil. Když se k mysu přiblížíte – tak blízko, jak jen vám ďábel-sky ostré útesy kolem dovolí –, uvidíte zvlněnou žulovou skálu, majestátnou, nedobytnou a pevnou jako Gibraltar.

Jak si tedy můžete domyslet, z vody se Španělský mys jeví jako chmurný a poněkud strašidelný objekt.

Avšak ze vzduchu je pohled na něj téměř poetický. Hluboko pod vámi se rozkládá podivně tvarovaný smaragd, tmavozelený a tajemný, zasazený do zvlněné modré plochy oceánu. Je zhusta posypán porostem stromů a keřů; z takové výšky zelený koberec narušují pouze tři místa. Jedním z nich je malá pláž se sněhobílým pískem v zátocce a s terasami zvedajícími se nad ní (ačkoli ty jsou stále pod úrovní okolních útesů, kterými je zátoka chráněna). Další záchytný bod je samostatně stojící dům, rozsáhlé a trochu fantasticky vypadající obydlí, *hacienda* ve velkém stylu, se štukovým obkladem, nádvořím a střechami španělského typu. Přesto ta stavba není nepěkná; je jen nepatřičná v porovnání s americkou moderností, která ji obklopuje; příkladem může být benzínová pumpa, která se ze vzduchu zdá být velmi blízko, ale ve skutečnosti se vůbec nenachází na Španělském mysu, nýbrž na druhé straně silnice vinoucí se pevninou.

Třetí oživující detail je utopená cesta podobající se ostří nože, která odbočuje ze silnice a protíná zelený koberec mysu. Rovná jak indiánský šíp, vede přímo po úzkém pruhu skály, který spojuje pevninu s mysem; středem mysu vede dál až k zátocce. Shora je silnice bílá, a i když jsem po ní nikdy nešel, mám podezření, že je betonová; září i v noci za měsíčního svitu.

Stejně jako většina alespoň trochu obeznámených lidí z okolí i já vím, že vlastníkem tohoto pozoruhodného skalního masivu – nepochybně výtvoru moře, které ho trpělivě opracovává miliony let – je Walter Godfrey. Jen málo lidí však ví víc, neboť Godfrey od nepaměti

využívá privilegia bohatých lidí a před světem se uzavřel. Nikdy jsem nepotkal nikoho, kdo by Španělský mys, který Godfreyovi slouží pouze jako letní sídlo, navštívil. Až do oněch dramatických událostí, které mys i jeho majitele donutily narušit tradiční uzavřenost; a pak, samozřejmě, kdo jiný by mohl být oním narušitelem než můj dobrý přítel Ellery Queen! – který, jak se zdá, je stižen podivným prokletím.

Ačkoli proti tomu Ellery bojuje ze všech sil, zločiny ho dřív nebo později doženou; jde to až tak daleko, že jeden náš společný přítel kdysi napůl v žertu poznamenal: „Pokaždé, když požádám Queena, aby mě večer nebo o víkendu navštívil, jsem trochu napjatý. Přitahuje zločiny – pokud mi ten příměr odpustí – jako psi kožich láká blechy!“

Je to tak. A stejně to dopadlo i na Španělském mysu.

Na »Záhadě nahého muže« – jak tomu případu říká sám Ellery – je mnoho věcí fascinujících a zcela a naprosto nepochopitelných. Ve skutečnosti se jen málokdy můžete setkat s tak podivným zločinem v celé jeho nádheře. Vražda Johna Marka, ke které došlo po únosu nesprávného muže, a téměř výstřední okolnost spočívající v Markově nahotě, to vše zadělalo na značně zapeklitý problém; a teď, když už se jedná o další úspěšné queenovské cvičení v dedukci, je to příběh plný prvotřídní zábavy.

Měl jsem jako obvykle štěstí a v této tragédii, plné dramatických omylů, vystupuji v roli zpravodaje; a pokud mi můj přítel promine, opět budu velebit jeho pozoruhodnou duševní schopnost, která nakonec triumfovala v případě, jenž se dlouhý čas zdál být neřešitelnou záhadou.

J. J. McC.
NORTHAMPTON

Kapitola 1

KOLOSÁLNÍ CHYBA KAPITÁNA KIDDA

V KAŽDÉM OHLEDU to byl obrovský kiks. Lumpové dělají chyby odjakživa; obvykle je to výsledek spěchu nebo neopatrnosti, případně jejich vlastní duševní nedostatečnosti a skoro vždy si tím prokážou medvědí službu; nakonec zjistí – a to přinejlepším –, že o svých chybách dlouhá léta smutně přemýšlejí za železnými mřížemi. Ovšem tohle byla bota, která se zapíše do knih.

Zdálo se, že kapitán Kidd, navzdory rozmarnosti svého jména, nemohl mezi své klady zahrnout bystrý rozum. Byl pořádná hora masa; a protože mu stvořitel nadělil neuvěřitelnou fyzickou sílu, asi aby vše vyvážil, potrestal ho nedostatkem šedých buněk mozkových. Už od začátku bylo jasné, že onen omyl byl výsledkem naprosté tuposti kapitána Kidda.

Kapitální smůla tkvěla v tom, že lumpovi, který se jí dopustil, nezpůsobila zmíněná chyba žádnou újmu; a ještě menší vliv měla na tajemnou osobu, jejímž jménem ten velký a hloupý tvor tahal za nitky osudu. Bylo zřejmé, že všechny následky nakonec ponese nebohá oběť.

A tak bylo nekončící záhadou, zahalenou do neproniknutelného závoje, proč si osud, zastoupený neuvěřitelnou osobou kapitána Kidda, vybral za svou oběť právě nešťast-

ného Davida Kummera. Na tom se posléze shodli všichni (včetně pana Elleryho Queena). Mohli jenom v tichém zoufalství pokývnout při hysterické pohřební promluvě jeho sestry Stelly: „Ale David byl vždycky takový klidný hoch! Vzpomínám si ... jednou, když jsme ještě byli děti, jak mu cikánka od nás z města četla z dlaně. A tvrdila, že v ní vidí jeho »temný osud«. Och, Davide!“

Ale tohle je dlouhý a drsný příběh a to, jakým způsobem se do všeho zapletl Ellery Queen, je na delší vyprávění. Zajisté, tak jako laboratorní technik, který se zájmem pozoruje »kuriózní fenomén« lidského mozku, měl i Ellery na konci případu důvod být kapitánu Kiddovi za jeho groteskní omyl vděčný. Když Elleryho v závěru divokých a překvapivých událostí osvítilo světlo poznání, spatřil v celé průzračnosti, nakolik podstatná pro jeho řešení chyba obřího námořníka vlastně byla. V jistém smyslu na ní závisela veškerá Elleryho dedukce. A přesto na počátku ona chyba věci jen zkomplikovala.

S největší pravděpodobností by k onomu kiksů nikdy nedošlo, nebýt na jedné straně averze Davida Kummera ke společnosti – byla to spíše osobní nechuť než nějaký patologický strach – a zároveň náklonnosti k neteři Rose na straně druhé. Obě tyto vlastnosti pro něj byly charakteristické. Kummer se o lidi ve skutečnosti nikdy nezajímal; buď ho nudili, nebo rozčilovali. A přesto toho samotáře ostatní obdivovali a dokonce ho měli rádi.

Tehdy mu bylo skoro čtyřicet a byl to vysoký, silný a dobře udržovaný muž. Byl naprosto věrný svým zásadám a skoro stejně nezávislý jako jeho proslulý švagr Walter Godfrey. Kummer bydlel po větší část roku ve staromládeneckém hnízdě v Murray Hill; v létě býval na Španělském mysu s Godfreyovými. Jeho švagr, ten

zahořklý cynik, ho často podezíral, že víc než blízkost sestry a neteře přitahuje Kummera na mys podivná majetnatost toho místa – což bylo poněkud nefér podezření. Ale něco společného ti dva měli: byli to tiší samotáři, každý svým způsobem jedinečný.

Čas od času Kummer nazul boty a na týden někam zmizel, nebo vyrazil na jedné z Godfreyových šalup podél pobřeží. Už dávno ovládl finesy devítijamkového golfového hřiště, které leželo na západní polovině Španělského mysu; hrál málokdy a o golfu mluvil jako o »hře pro starce«. Občas se nechal přemluvit na několik setů tenisu, pokud byl soupeř velký nadšenec, ale obecně se jeho zábava omezovala na okruh činností, které slibovaly povyražení o samotě. Měl – jak jinak – vlastní rentu a občas se přinutil k psaní, které se vesměs týkalo neosobních témat.

Nebyl to žádný romantik; život mu udělil pár tvrdých lekcí, jak rád říkal, a on pevně věřil pouze faktům. A jako aktivní člověk čelil praktickým problémům neustále. Milostnými vztahy si život nekomplikoval; kromě sestry Stelly a její dcery Rosy pro něj ženy znamenaly méně než nic. Mezi kamarádkami paní Godfreyové se šušovalo, že ve dvaceti zažil nešťastnou milostnou aféru; nikdo z Godfreyových o tom ale nemluvil a také on – jak se dalo čekat – držel jazyk za zuby.

Tolik o naší oběti, Davidu Kummerovi, opáleném svalnatém muži, kterého kapitán Kidd odvlékl do zapomnění.

Rosa Godfreyová byla celá on; po své rodině zdělila tenké tmavé obočí, silný rovný nos, vyrovnaný pohled a štíhlé, pevné tělo; když s matkou seděly vedle sebe, vypadaly jako sestry a Kummer jako jejich starší bratr.

Povahově byla Rosa stejně klidná jako její strýc a neměla v sobě nic ze Stelliny nervózní živosti, společenské roztěkanosti nebo nezbytných povrchních způsobů. A pochopitelně mezi ní a urostlým strýcem nic nebylo – nic, co by mohlo zavdávat příčinu ke škodolibým poznámkám. Jejich vzájemná náklonnost respektovala pokrevní vazby; oba dva by jakékoli nevhodné podezření velmi pobouřilo; kromě toho mezi nimi byl věkový rozdíl skoro dvacet let. A přesto by Rosa v případě potíží nešla za matkou; nevydala by se ani za otcem, který se tiše věnoval sám sobě a stál jedině o to, aby ho všichni nechali na pokoji; šla by za Kummerem. Tak to bylo už od jejích dětských let. Každý jiný otec by podobnou krádež svých otcovských práv pociťoval jako urážku, ale Walter Godfrey byl záhadou jak pro svou rodinu, tak i pro nebohé ovečky, jejichž rouno mu vydělalo nemalý majetek.

Dům byl plný lidí; přinejmenším tak to připadalo Kummerovi. Záliba jeho sestry Stelly ve společenském životě přilákala tentokrát – jak v sobotu odpoledne pochmurně poznamenal před svým nemluvným švagrem – zvlášť protivnou skupinku hostů.

Léto končilo a během něj na mys dorazilo pár nepříjemných lidí. Ovšem – už mnoho týdnů tu byl Marko, zdvořile nevšimavý ke zlým pohledům mužských příbuzných své hostitelky; v tom na něj byl spoleh. Byla to jedna z méně šťastných inspirací Stelly Godfreyové, jak její manžel zabručel při jedné výjimečné příležitosti. Krásný John Marko ... jenž na celém světě neměl jediného mužského přítele, nebyl typem člověka, který lpí na formalitách; jakmile ho pozvali, přísál se – jak prohlásil Kummer – „s tupou vytrvalostí neodbytné vši“. Marko zkazil tu lepší

část léta dokonce i Walteru Godfreyovi, který obvykle ve starém špinavém pracovním oděvu běhal kolem svých skalek a k podivným osobám, které do domu zvala jeho manželka, býval upřímně lhostejný. A zbytek sezóny pak pokazili ostatní hosté: Laura Constablová, „tlustá bouřlivá čtyřicítka“, jak ji s uchichtnutím charakterizovala Rosa; Munnovi – manželé, o nichž se nic lichotivého nedalo říct; a pak blondatý Earle Cort, nešťastný mladík, který na Španělském mysu strašil o víkendech a soužil se kvůli Rose. Nebylo jich moc, ale podle Kummera vydali za celou armádu – pravděpodobně s výjimkou Corta, kterého měl s jistými výhradami v oblibě.

Po pozdní sobotní večeři odtáhl David Kummer Rosu z chladného nádvoří do dosud vyhrátých zahrad, které se svažovaly dolů od rozlehlého domu ve španělském stylu. Uvnitř dlážděného nádvoří konverzovala Stella se svými hosty, zatímco Cort, kterého lapila do svých sítí paní Munnová, jen vrhal divoké toužebné pohledy za strýcem a jeho neteří. Byl už soumrak a Markův neobyčejně ladný profil se rýsoval proti nebi, když s elegancí seděl na opěradle křesla paní Constablové a podle všeho pózoval pro potěšení všech žen v dosahu. On ovšem pózoval vždycky, takže na tom nebylo nic zvláštního. Hluk hovoru na nádvoří, kterému vévodil Marko, byl pronikavý a bezduchý; a zcela bez obsahu, jako kvokání drůbeže.

Když kráčeli po kamenných schodech dolů, Kummer si s ulehčením oddechl. „Proboha, to je ale sebranka! Řeknu ti, Roso, ta tvoje zatracená máti začíná být problém. S touhle cháskou, kterou sem přitáhla, se z ní stal skutečný postrach decentní společnosti. Nevím, jak to Walter může snášet. Jsou jak hulákající pavíani!“ Pak

se zakřenil a chytil ji za paži. „Moje drahá, dnes večer vypadáš opravdu kouzelně.“

Rosiny šaty, cosi bílého, lehkého a načechraného, zašustily po kamenech. „Díky, pane. Je to hrozně jednoduché,“ prohlásila s úšklebkem. „Organza a trochu čarování slečny Whitakerové. Jsi ten nejnaivnější člověk, Davide – a taky málo společenský. Ale jsi všímavější,“ dodala a úsměv jí z tváře zmizel, „než většina lidí.“

Kummer si zapálil masivní dýmku, vděčně vyfoukl kouř a pozoroval nebe potřísněné růžovými skvrnami. „Většina lidí?“

Rosa si kousala ret a společně tak dorazili k patě schodiště. V tichém souznění se obrátili k plážové terase, v tuto hodinu opuštěné, kam z domu nahoře nebylo ani vidět, ani slyšet. Bylo to malé a útulné místo, krásné za soumraku; terasa byla vydlážděná barevnými dlaždicemi a světlé trámy tvořily otevřenou střechu nad jejich hlavami. Od pěšiny vedly dolů k terase schody a z ní pak další pokračovaly níž k půlkruhové pláži. Rosa se trochu podrážděně posadila do proutěného křesla pod pestrým plážovým slunečníkem, založila ruce a se sevřenými rty se zahleděla přes malou pláž na vlny šplouchající v písčité zátocce. Úzkým průhledem ze zátoky bylo vidět bílé vzdouvající se plachty, utopené v dalekém modrém moři.

Kummer ji tiše sledoval a potahoval z dýmky. „Co tě trápí, šibalko?“

Zahleděla se na něj. „Trápí? Co mě trápí? No, ať už tě cokoli donutilo si myslet–“

„Chováš se,“ tiše se smál Kummer, „stejně zkušeně, jako plaveš, Roso. A musím s politováním říct, že ani v jedné z těch činností zrovna nevynikáš. Jestli je v tom ten tvůj smutný mladý princ, Earle–“

Odfrkla si. „Earle! Ten těžko. Jak by mě ten mohl trápit. Nechápu, proč mu u nás doma máti dala tolik volnosti. Musela se zbláznit. Mít ho pořád kolem... Nemám o něj zájem. Už jsme si to jednou provždy vyříkali, abys věděl, Davide. Och, já– asi jsem do něj kdysi byla blázen, když jsme se zasnoubili–“

„Pokolikáté už?“ zeptal se vážně Kummer. „Aha, ano! Řekl bych, že po osmé. Sedmkrát předtím jste si jen hráli. Mé drahé dítě, jsi ještě holčička–“

„Díky, dědo!“ zašklebila se.

„– a ten tvůj zasmušilý nápadník je na tom stejně. Dost věřím na citovou spřízněnost duší. Pro ty – hmm –, kteří jsou z lepšího těsta. Víš, Roso, mohla bys dopadnout hůř než s Cortem, i přes ten jeho světabol.“

„To bych ráda věděla jak! A nejsem děčko. A on je– je nesnesitelný. Jen si představ, dospělý muž, a slintá na střevíčky té mizerně oblečené, nedovařené a nedopečené, laciné bývalé sboristky...“

„Jak typické,“ povzdechl Kummer. „Ženská povaha. I ty nejlepší s vás nemají úroveň. Holčičko zlatá, buď rozumná. Jestli, tak slintala spíš paní Munnová a ne Earl, opravdu. Před chvilkou se za tebou díval jak smutné telátko. No tak, Roso, snažíš se odvést pozornost.“

„Nevím, co máš na mysli,“ odvětila Rosa a zírala na moře. Rozkládalo se dole pod nimi, jen teď už nebylo modré, ale purpurové. Růžové skvrny na obloze bledly za doprovodu příbojových vln.

„Myslím, že víš,“ zamumlal Kummer. „Řekl bych, že se chystáš udělat něco doopravdy bláznivého, milá Roso. Je to vážně šílenost. Kdyby šlo o kohokoli jiného než o Marka, hleděl bych si svého. Ale za těchto okolností...“

„Marko?“ zaváhala, ale nebylo to moc přesvědčivé.

Kummerovy cynické modré oči se mírně usmály. I přesto, že se venku šerilo víc a víc, všimla si toho a její stejně modré oči se zabodly do země. „Myslím, drahoušku, že jsem tě už jednou varoval. Ale nenapadlo mě, že to dojde do takových–“

„Do čeho?“

„Roso.“ Při jeho káravém tónu se mírně začervenala.

„Já– já myslela,“ zamumlala nezřetelně Rosa, „že panpan Marko si daleko víc než mě všímá– no, paní Munnové a paní Constablové, a– ano, taky matky! – Davide.“

„To je ovšem něco jiného,“ prohlásil velký muž příkře. „Teď se bavíme o mladší, i když asi ne hloupější ženě.“ Jeho oči se zúžily a on se k ní nahnul. „Rošťando, říkám ti, že ten chlap je neskutečný, bezcenný dobrodruh. Nemá prokazatelný zdroj příjmů. A co jsem slyšel, ani jeho pověst zrovna nevoní po růžích. Dalo mi celkem dost zabrat, než jsem o něm něco zjistil. Hmm, připouštím, že po fyzické stránce–“

„Díky. A to sis nevšiml, drahý Davide,“ řekla Rosa s nádechem zlomyslnosti, „že vzhledem se ti hodně podobá? Možná si kompenzuješ nějaké milostné–“

„Roso! Nebuď nechutná. Tohle není věc, o které bych měl chuť vtipkovat. Ty a tvoje matka jste jediné ženy na světě, které mi stojí za trochu pozornosti. Opakuju ti–“

Znenadání vstala, oči zapíchnuté do hladiny oceánu. „Hmm, Davide, nechci se o něm bavit!“ Rty se jí chvěly.

„Ale budeš muset, zlato.“ Položil dýmku na stůl, chytil ji za ramena a otočil ji tak, že měl její modré oči nedaleko svých. „Už dávno pozoruju, jak se to vyvíjí. Jestli uděláš, co máš v úmyslu–“

„Jak víš, co chci udělat?“ zeptala se tiše.

„To se dá odhadnout. Když člověk zná lumpy Markova ražení...“

Chňapla ho za ruku. „Ale Davide, já mu doopravdy neslíbila–“

„Ne? Podle škodolibého výrazu v jeho očích mám jiný dojem. Říkám ti, zaslechl jsem, že ten chlap je–“

Divoce plácla rukou. „To, cos slyšel, je hloupost! John vypadá moc dobře, a tak ho všichni chlapi nenávidí. Přirozeně, že se kolem tak hezkého muže točí ženy... Davide, prosím! Už nechci slyšet ani slovo.“

Pustil ji, tiše si ji chvíli prohlížel, pak se otočil stranou, vzal dýmku, vysypal popel a strčil ji do kapsy. „Jsi stejně tvrdohlavá jako já,“ zamumlal, „takže si asi nemám na co stěžovat. Roso, skutečně sis to promyslela?“

„Ano!“

Oba dlouze mlčeli, a když se dívali směrem ke schodům, trochu se k sobě přitiskli. Shora někdo přicházel k terase.

Bylo to velmi podivné. Slyšeli těžké kroky na štěrku, křupavý zvuk s náznakem nemotorné snahy o utajení. Jako by nějaký obr, bez ohledu na to, že to bolí, kráčel po špičkách po rozbitém skle.

V tuhle dobu už byla skoro tma. Kummer se najednou podíval na hodinky. Bylo za dvě minuty čtvrt na devět.

Rosa cítila, že jí naskočila husí kůže, a bezdůvodně se zachvěla. Couvla ke strýci a hleděla do tmavých zákoutí cesty nad nimi.

„Co se děje?“ zeptal se Kummer klidně. „Roso, ty se třeseš.“

„Nevím. Nejspíš bychom měli– ráda bych věděla, kdo to je.“

„Možná Jorum na jedné ze svých věčných obchůzek. Sedni si, zlato. Mrzí mě, že jsem tě rozčí–“

Z maličností se rodí katastrofy. A podle všeho k tomu dochází náhodou. Kummer na sobě měl bezvadně čistý bílý oblek; velikán se světlými vlasy i pletí, čistě oholený a dobře stavěný... Bleskově se stmívalo, kolem padla hustá černá tma, tak typická pro bezměsíčnou krajinu na pobřeží oceánu.

U paty schodiště se rýsovala temná silueta. Byla obrovská, a přesto složená ze stínů. Tiše se k nim blížila. A pak se ten člověk zastavil a vypadalo to, že zkoumá jejich tváře.

Chraplavý hlas pronesl: „Tiše. Voba dva. Mám vás v šachu,“ a tam, kde mohla být ruka, zahlédli cosi malého.

Kummer klidně řekl: „Kdo k čertu jste?“

„To je fuk, kdo jsem.“ Obří tlapa se ani nezachvěla. Rosa byla tichá jako myška, a jak stáli vedle sebe, cítila napětí Kummerova těla. Nahmátla ve tmě jeho ruku a varovně a prosebně ji stiskla. Jeho prsty se sevřely, Rosa ucítila v dlani povzbuzující žár a potichu si s ulehčením oddechla. „Teď podte sem,“ pokračoval hluboký hlas, „a hezky fofrem a potichu.“

„To, čím na nás míříte,“ zeptala se Rosa a samotnou ji překvapilo, jak má v tu chvíli pevný hlas, „je doopravdy revolver?“

„Padejte!“

„Pojď, Roso,“ řekl mírně Kummer a zvedl ruku, aby ji vzal za paži. Kráčeli po dlažbě a začali stoupat po schodech. Beztvarý stín před nimi mírně ustupoval. Když se teď neurčitý strach zhmotnil, měla Rosa chuť se rozesmát. Bylo to tak naprosto šílené! A zrovna tady, na Španělském mysu. Napadlo ji, že snad musí jít o nějaký hloupý vtip. Určitě Earl! Na něj by to přesně sedělo, ten- ten-